

THE PILGRIM CHRONICLES

BOEK I

DE LAATSTE CYCLOOP

door

HERVÉ MISSIAEN

Geen enkel deel van deze publicatie mag worden gereproduceerd,
opgeslagen in een gegevensbestand of overgedragen
in enige vorm of op enige wijze, elektronisch,
mechanisch, door fotokopie, opname
of anderszins, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Gelieve dit manuscript niet verder te verspreiden, te reproduceren
of online te plaatsen zonder toestemming van de auteur.

Eerste editie – Eagle's Nest, Portugal
18 oktober 2026
Gedrukt in de Europese Unie

© 2026 Hervé Missiaen
Alle rechten voorbehouden.

Wettelijk Depot: 570577/26
ISBN: 978-989-34-0682-3

Dit boek is voor hen die vóór mij gingen,

en voor hen die na mij zullen gaan.

Met bijzondere dank aan Nathalie Sabrina Dahl.

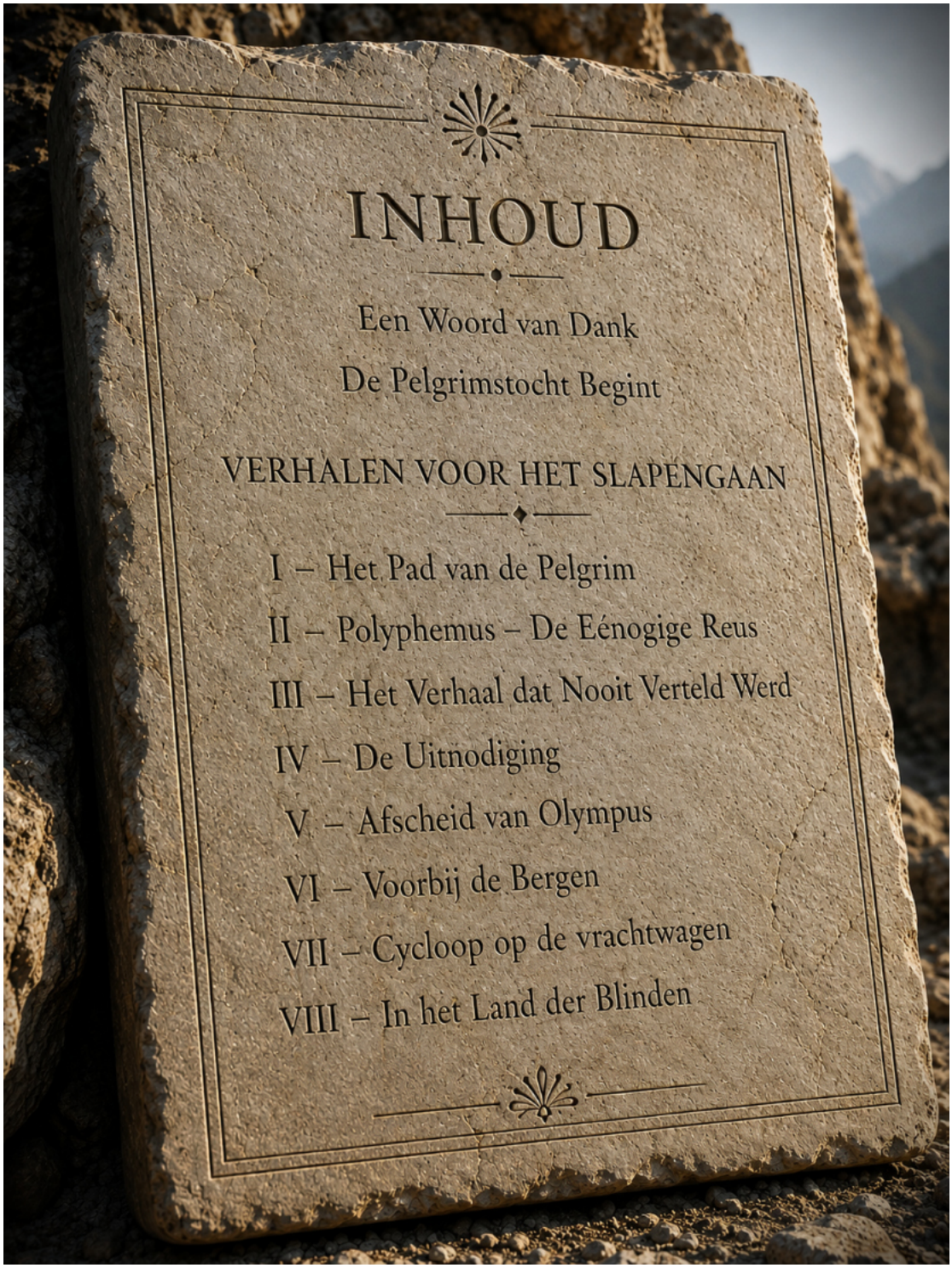
Zonder jouw aanmoediging was dit verhaal misschien nooit geschreven.

Dank je dat je een deur hebt geopend waarvan ik niet wist dat ze bestond.

De bestemming van mijn voetstappen

was altijd het zoeken naar het licht.

DE LAATSTE CYCLOOP

INHOUD
Een Woord van Dank
De Pelgrimstocht Begint
VERHALEN VOOR HET SLAPENGAAN
I – Het Pad van de Pelgrim
II – Polyphemus – De Eénogige Reus
III – Het Verhaal dat Nooit Verteld Werd
IV – De Uitnodiging
V – Afscheid van Olympus
VI – Voorbij de Bergen
VII – Cycloop op de vrachtwagen
VIII – In het Land der Blinden

Near Kokkinopilos,
beneath Mount Olympus, Greece

DE PELGRIMSTOCHT BEGINT

Er zijn plekken in deze wereld die op geen enkele kaart staan.

Valleien waar de wind zich nog vergeten namen herinnert.

Bergen die lijken te wachten op hen die ze durven te beklimmen.

Oude paden waar elke steen getuige was van de voetstappen
van talloze pelgrims.

Langs een van deze vergeten wegen liep een eenzame Pelgrim.

Hij droeg geen vaandel.

Hij zocht geen roem.

Hij volgde eenvoudigweg het oude pad.

I. HET PAD VAN DE PELGRIM

Er zijn plekken in deze wereld die op geen enkele kaart staan...

Zijn enige metgezel was de stilte van de bergen.

Dag na dag volgde de Pelgrim het oude pad.

Het slingerde door valleien, uitgesleten door vergeten rivieren,

over winderige bergkammen en verdween in bossen

waar de oudste bomen elkaar toefluisterden

wanneer de avondbries opstak.

Hij haastte zich nooit.

Elke stap zette hij doelbewust,

alsof hij erop vertrouwde dat het pad zou onthullen

wat hem wachtte wanneer de tijd rijp was.

De dorpelingen die hij onderweg ontmoette, spraken allemaal over dezelfde plek.

Voorbij de hoogste bergpas, verscholen tussen rotswanden

die slechts weinigen durfden te beklimmen, lag een vergeten vallei.

Sommigen noemden het een plek van reuzen.

Anderen wilden er niet over spreken.

Een oude Herder was de laatste persoon die de Pelgrim ontmoette
voor het pad de hoge bergen in klom.
Zijn kudde graasde rustig tussen de rotsen,
terwijl de oude man de wolken over de bergtoppen zag drijven.

Toen de Pelgrim naderde, nam de Herder hem een lange tijd op.
'Je reist alleen,' zei hij uiteindelijk.
'Ja,' antwoordde de Pelgrim.
'Dan moet je weten wat er voorbij de hoogste bergpas ligt.'

De Pelgrim zweeg.

De oude man dempte zijn stem.
'Sommigen zeggen dat daar nog steeds een reus leeft.'

'Anderen zeggen dat hij vele jaren geleden gestorven is.'

De Pelgrim keek naar de berg in de verte.

'Ik weet alleen dat niemand die naar hem op zoek ging ooit is teruggekeerd.'

De Pelgrim luisterde zonder hem te onderbreken.

Toen de Herder uitgesproken was, glimlachte hij zacht.

'Misschien,' zei hij,

'hebben zij die nooit terugkeerden gevonden wat ze zochten.'

De oude Herder fronste.

'En wat zoek jij?'

De Pelgrim zweeg even.

Zijn blik rustte op de berg in de verte.

'Ik zoek begrip.'

De Herder keek hem verbaasd aan.

'Begrip dat alleen door waarheid kan worden gevonden,'

vervolgde de Pelgrim zacht.

De oude man sloeg zijn ogen neer.

Hij had veel reizigers horen spreken over roem, rijkdom en faam.

Nooit eerder had iemand over begrip gesproken.

De Herder bleef lange tijd zwijgend staan.
Uiteindelijk wees hij naar de bergtoppen in de verte.

'Het oude pad begint waar de laatste dennenboom groeit,' zei hij.
'Daar voorbij vind je geen wegwijzers, geen dorpen
en niemand om je de weg te wijzen.'

De Pelgrim bedankte hem met een lichte buiging.

Voor hij zich omdraaide, sprak de Herder nog één keer.
'Als je degene vindt die ze de Laatste Cycloop noemen...'

Hij aarzelde.
'...oordeel dan niet op zijn uiterlijk.'

De Pelgrim glimlachte.

'Niemand kan werkelijk van buitenaf worden gezien.'

Daarna vervolgde hij zijn weg langs het oude pad,
terwijl de oude Herder hem nakeek tot hij in de bergen verdween.

Het pad klom tot boven de laatste dennenbomen.

Al snel verdween het bos achter hem.

De lucht werd kouder.

De wind droeg een vreemde stilte met zich mee die ouder leek dan de bergen zelf.

Hij trok over eeuwenoude steenvelden waar niets groeide. Geen vogel zong.

Geen insect was te horen.

Alleen het geluid van zijn voetstappen weerkaatste tegen de rotswanden.

Toen...

merkte hij iets op.

Ver voor hem, afgetekend in het stof van het bergpad... lag een voetafdruk.

Ze was groter dan de Pelgrim zelf. Hij knielde ernaast.

Vers.

Iemand... — of iets —

was hier niet lang geleden voorbijgekomen.

Langzaam stond de Pelgrim op.

Zonder angst...

volgde hij het spoor.

Het spoor eindigde aan de rand van een smal plateau.

Daarachter rees een wand van grijze steen op, gladgesleten door talloze winters.

De Pelgrim keek om zich heen.

Niets.

Alleen stilte.

Toen...

gleed langzaam een schaduw over de grond.

Hij keek omhoog.

Hoog boven hem, op een rotswand die over de vallei uitkeek, zat een eenzame gestalte.

Hij was enorm.

De Reus zat met één knie opgetrokken en zijn elleboog erop,

starend over de bergen alsof hij de wereld al eeuwenlang gadesloeg.

Hij bewoog niet. Hij sprak niet.

De Pelgrim bleef roerloos staan.

Lange tijd verbrak geen van beiden de stilte.

Toen draaide de Reus langzaam zijn hoofd.

Hun blikken kruisten elkaar.